

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 22 augustus 2008 in zaak nr. 07/45632 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 november 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 augustus 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 september 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

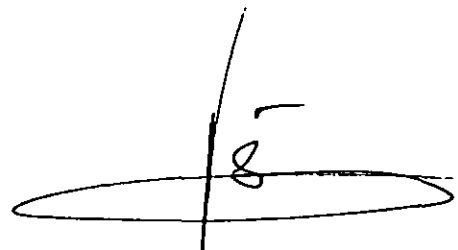
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2008

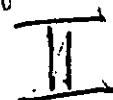
309-600.

Verzonden: 28 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurennummer: AWB 07 / 45632

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

eiser,
gemachtigde mr. I.M. van Kuilenburg,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

1.2. Op 6 december 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 12 november 2007. Bij dit besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het *verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000* (hierna: Vw 2000) afgewezen. De gronden van het beroep zijn kenbaar gemaakt bij brieven van 15 februari 2008.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 juni 2008. Aldaar is eiser verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.A.M. Janssen. Als tolk was aanwezig mevrouw H. Kapar.

2. Overwegingen

2.1. Eiser, geboren op [] en van Sierraleonse nationaliteit, is bij besluit van 14 mei 2002 in het bezit gesteld van een *verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000*.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

2

2.2. Op 27 oktober 2004 heeft eiser de onderhavige aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 ingediend.

2.3. Bij een op 24 februari 2006 aan de gemachtigde van eiser toegezonden brief, is eiser in kennis gesteld van het voornemen tot afwijzing van de aanvraag op grond van het bepaalde in artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.4. Van de hem geboden gelegenheid zijn zienswijze omtrent dit voornemen kenbaar te maken, heeft eiser bij brief van 29 mei 2006 gebruik gemaakt. Bij brief van 6 juli 2006 heeft eiser zijn zienswijze nader aangevuld.

2.5. Bij besluit van 7 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag, overeenkomstig het voornemen, afgewezen. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 19 oktober 2007 gegrond verklaard.

2.6. Op 12 november 2007 heeft verweerder het thans bestreden besluit genomen.

2.7. Volgens verweerder is de grond voor verlening van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone is beëindigd. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 16 september 2002.

2.8. Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat noch ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, noch ten tijde van het aflopen van de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning, grond bestond om eiser op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.9. De rechtbank concludeert op grond van hetgeen in beroep is aangevoerd en het verhandelde ter zitting dat niet in geschil is dat verweerder heeft kunnen besluiten tot beëindiging van categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone, waarmede de grond aan de aan eiser verleende verblijfsvergunning is komen te ontvallen. Voorts is niet in geschil dat ten tijde van het bestreden besluit geen categoriaal beschermingsbesluit geïndiceerd was.

2.10. De rechtbank overweegt vervolgens dat het besluit waarbij een vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c, van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 28 maart 2002, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl, LJN: AE1168.

2.11. Gelet hierop had eiser hangende de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 geen belang bij het instellen van een beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

3

Dit belang is herleefd met verweerders besluit om eiser niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, dat is gebaseerd op de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekers uit Sierra Leone. Met dit besluit is immers de grond aan de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd komen te ontvallen.

2.12. De rechtbank zal dan ook, gelet op de in beroep aangevoerde gronden, beoordelen of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in het geval van eiser noch ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, noch ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van die verblijfsvergunning, grond bestond om eiser op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.13. Ter onderbouwing van zijn aanvraag heeft eiser – samengevat weergegeven – het volgende aangevoerd. Eiser werd gevangen genomen door de rebellen. Hij werd als kindsoldaat door hen gedwongen mee te vechten. Eiser was getuige van allerlei gruweldaden van de rebellen. Eiser heeft zelf niemand gedood of mishandeld, hij moest alleen maar spullen dragen. Eiser wist te ontsnappen aan de rebellen tijdens een aanval door de troepen van de overheid. Na zijn ontsnapping werd eiser door onbekende mensen naar een gebracht. Eiser heeft deze mensen een diamant gegeven om hem te helpen zijn land te verlaten. Tijdens het gehoor van 26 juli 2006 heeft eiser verklaard dat hij door de rebellen werd gedwongen ook zelf aan de gevechten deel te nemen, hetgeen hij tijdens het nader gehoor van 6 maart 2002 niet naar voren heeft gebracht. Zo moest hij bij mensen ledematen afhakken of hen doodschieten. Ook moest hij in zijn woonplaats rijke personen aanwijzen van wie de rebellen geld en diamanten eisten. De mensen die dat weigerden, werden gedood en hun huizen werden in brand gestoken. Eiser vreest bij terugkeer gedood te worden door de kinderen van de vermoorde personen. Hij vreest bij terugkeer ook voor de rebellen aan wie hij wist te ontsnappen. Vanwege de gebeurtenissen in zijn land van herkomst stelt eiser te zijn getraumatiseerd. Uit schaamte en uit angst om door de autoriteiten te worden doodgeschoten heeft hij bij zijn eerst aanvraag om toelating niet durven vertellen dat hij gewapend was en van de rebellen gruweldaden moest begaan.

2.14. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser voor ongeloofwaardig moet worden gehouden. Aan dit standpunt heeft verweerder ten grondslag gelegd dat in het geval van eiser sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

2.15. Vervolgens heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontheert. Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij niet in staat is gebleken om concrete informatie te verschaffen over zijn verblijf bij de rebellen. Weliswaar noemt eiser enkele voornamen van rebellen maar achternamen ontbreken terwijl deze personen uit dezelfde plaats afkomstig zijn als eiser. Dit in combinatie met de gestelde, vrij lange, verblijfsduur maakt volgens verweerder dat van eiser meer informatie verwacht had mogen worden. Voorts heeft verweerder daarbij opgemerkt dat eiser de achternaam van niet weet, terwijl hij hem naar eigen zeggen al heel lang kende. Verder heeft verweerder eiser tegengeworpen dat er afbreuk wordt gedaan aan de positieve overtuigingskracht van het relaas door de omstandigheid dat eiser na het voornemen zijn relaas drastisch heeft gewijzigd in die zin dat hij heeft verklaard te hebben deelgenomen aan gevechtshandelingen bij de rebellen, hetgeen hij in eerste instantie en bij herhaling expliciet ontkend heeft.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

4

2.16. In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan. De rechtbank overweegt als volgt.

2.17. Voor zover thans hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; (...)."

2.18. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (...)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

2.19. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.20. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.21. Tussen partijen staat, blijkens de gronden van beroep, niet ter discussie dat verweerder ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen documenten ter staving van zijn nationaliteit, reisroute en asielrelaas heeft overgelegd. Het vorenstaande brengt met zich dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat zich hier een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

5

2.22. Dientengevolge mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT. p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen liaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.23. Eiser heeft aan het beroep ten grondslag gelegd dat verweerder in het thans bestreden besluit, na de vernietiging van het eerdere besluit bij de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 19 oktober 2007, geheel nieuwe argumenten gebruikt om het relaas van eiser ongeloofwaardig te achten. Eiser noemt als voorbeeld dat verweerder aan eiser tegenwerpt dat hij niet meer namen van medegevangenen kan noemen, een punt dat eerder volgens eiser nooit een rol heeft gespeeld. Hiermee is het bestreden besluit naar de mening van eiser gebaseerd op inhoudelijk andere gronden dan welke in het voornemen zijn neergelegd en is eiser de mogelijkheid ontnomen op de gronden te reageren. Dit is naar de mening van eiser in strijd met artikel 39 van de Vw 2000 en artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) en het rechtszekerheidsbeginsel. Voorts is eiser van mening dat de tegenwerping van verweerder dat eiser na het voornemen zijn relaas drastisch heeft gewijzigd, eveneens aanleiding had moeten geven een nieuw voornemen uit te brengen.

2.24. Verweerder heeft zich ten aanzien van deze beroepsgrond op het standpunt gesteld dat het geen nieuwe argumenten betreft, doch enkel een nadere uitwerking van de reeds in het voornemen ingenomen stelling dat eiser geen concrete informatie heeft kunnen verschaffen over zijn verblijf bij de rebellen.

2.25. Alvorens aan een inhoudelijke beoordeling toe te komen ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of het bestreden besluit aldus genomen is in strijd met artikel 3.119 van het Vb 2000. De rechtbank overweegt als volgt.

2.26. Artikel 3.119 van het Vb 2000 luidt:

“Wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten of omstandigheden:
 a. bekend worden, of
 b. reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, wordt dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.”

2.27. Blijkens de Nota van Toelichting bij artikel 3.119 Vb 2000 (Stb. 2000, 497, pagina 184) zal de vreemdeling alleen om een reactie gevraagd worden indien de oude of de nieuwe feiten en omstandigheden van aanmerkelijk belang zijn voor de te nemen beslissing.

2.28. In onderdeel C5/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt aangegeven dat van feiten of omstandigheden die 'van aanmerkelijk belang' zijn in de zin van artikel 3.119 van het Vb 2000 in ieder geval sprake is indien het gaat om resultaten van onderzoek (zoals door de Minister van BuiZa) en feiten en omstandigheden die, hetzij door het bekend worden, hetzij door een andere beoordeling of weging, een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van het relaas van de asielzoeker.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

6

Zelfs indien aan deze voorwaarden is voldaan, behoeft dit niet in alle gevallen te leiden tot een nieuw voornemen. Volgens voornoemd beleid is immers tevens van belang of het voornemen tot afwijzen, gemeten naar de nieuwe stand van zaken, met alle dragende overwegingen bevat. In dat geval wordt een nieuwe voornemenprocedure gestart. Hiervan is volgens verveeiders beleid bijvoorbeeld sprake indien het voornemen blijft bestaan om de aanvraag af te wijzen, maar daarbij een omstandigheid in de zin van artikel 21, tweede lid, van de Vw 2000 wordt meegewogen die nog niet werd meegewogen in het reeds uitgebrachte voornemen.

2.29. In het voornemen van 23 februari 2006 heeft verweerder op verschillende punten geconcludeerd tot ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van eiser. Verweerder heeft in het voornemen aan eiser tegengeworpen dat hij niet in staat is gebleken om concrete informatie te verschaffen over zijn verblijf bij de rebellen. Zo kan eiser niet de naam van het rebellenkamp noemen noch is hij in staat gebleken een plattegrond van het kamp te tekenen. Voorts heeft eiser geen indicatie kunnen geven van de grootte van de basis, het aantal hutten in het kamp, het aantal rebellen en het aantal mensen dat werd meegenomen uit . Ook heeft eiser geen data kunnen noemen omtrent zijn verblijf bij de rebellen. Verder heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij tegenstrijdige en bevreemdinglekkekende verklaringen heeft afgelegd omtrent de diamant die hij zou hebben gekregen van de jongen uit de rebellengroep. Tot slot heeft verweerder eiser tegengeworpen dat zijn verklaringen omtrent zijn verblijf op de niet aannemelijk zijn.

2.30. In het besluit van 7 februari 2007, dat bij de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van 19 oktober 2007 is vernietigd, heeft verweerder, in reactie op hetgeen door eiser in zijn zienswijze is aangevoerd, aan eiser tegengeworpen dat deel nam aan de interim-regering en daardoor niet persoonlijk betrokken kon zijn bij het leiding geven aan de rebellen, waaronder eiser. Voorts heeft verweerder aan eiser tegengeworpen dat geen persoonlijk leiding gaf aan de rebellen.

2.31. In het thans bestreden besluit heeft verweerder, naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van 19 oktober 2007, de onder 2.30 genoemde punten niet langer tegengeworpen. Voorts heeft verweerder, eveneens naar aanleiding van genoemde uitspraak, eiser niet langer tegengeworpen dat hij de naam van het rebellenkamp niet weet, dat hij tegenstrijdige en bevreemdinglekkekende verklaringen heeft afgelegd omtrent de diamant en dat hij niet-strokende verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf op de Voor het overige heeft verweerder de overwegingen uit het voornemen gehandhaafd en op enkele punten nader toegelicht. Zowel het voornemen als het bestreden besluit hebben als constante factor de ongelooftwaardigheid van het relaas met betrekking tot het verblijf bij de rebellen. Verweerder heeft reeds in het voornemen melding gemaakt van een aantal redenen op grond waarvan het verblijf van eiser bij de rebellen ongelooftwaardig werd geacht. In het bestreden besluit heeft verweerder deze punten gehandhaafd en op enkele punten nader toegelicht. Aldus heeft verweerder terecht bij de geloofwaardigheid van het relaas als geheel vragen gezet. Dat verschillende punten van het relaas hiervoor als aanknopingspunten zijn gebruikt is, gelet op het feit dat deze punten allen zien op het verblijf bij de rebellen, niet onbegrijpelijk. Het voornemen en het bestreden besluit stemmen in voldoende mate overeen zodat van een andere weging of beoordeling van reeds bekende feiten of omstandigheden derhalve geen sprake is.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

7

2.32. De rechterbank is van oordeel dat de omstandigheid dat eiser zijn asielrelaas na het voornemen tot afwijzing heeft gewijzigd, voor verweerder evenmin aanleiding heeft hoeven geven een nieuw voornemen uit te brengen. Hierbij acht de rechtbank het volgende van belang. Het bestreden besluit bevat allereerst een verwijzing naar de in het voornemen van 23 februari 2006 opgenomen overwegingen ten aanzien van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Daarnaast vermeldt het bestreden besluit dat de essentiële wijziging van het asielrelaas ten tijde van het gehoor van 26 juli 2006 enkel verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. De wijziging van het asielrelaas kan derhalve niet worden aangemerkt als omstandigheid van aanmerkelijk belang. Immers, verweerder heeft de wijziging van het asielrelaas aangemerkt als omstandigheid die slechts verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.33. Voorts ziet de rechtbank geen grond voor de conclusie dat er een causaal verband zou zijn tussen het verzwijgen van belangrijke onderdelen van zijn relaas enerzijds en het post traumatisch stress syndroom anderzijds. Onvoldoende is met nadere (medische) verklaringen of feiten onderbouwd dat eiser in een zodanige psychische toestand heeft verkeerd ten tijde van het gehoor van 6 maart 2002, dat hij daardoor buiten staat is gebleken om alle punten van zijn relaas naar voren te brengen. Met name nu eiser zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij er bewust voor heeft gekozen bepaalde elementen van zijn relaas te verzwijgen.

2.34. Op grond van het vorenstaande is van een schending van artikel 3.119 van het Vb 2000 en schending van het rechtszekerheidsbeginsel, zoals eiser in beroep heeft aangevoerd, geen sprake.

2.35. Vervolgens komt de rechtbank toe aan beoordeling van de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft. In hetgeen eiser tegen het standpunt van verweerder naar voren heeft gebracht in de gronden van het beroep als ook ter zitting, dat hij eenvoudigweg niet bezig was met het onthouden van achternamen van rebellen, ziet de rechtbank onvoldoende grond om anders te oordelen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

2.36. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft. Evenmin komt eiser derhalve in aanmerking voor verlening van een vergunning op een van de individuele gronden als bedoeld in artikel 29, onder b en c, van de Vw 2000.

2.37. De huidige situatie in Sierra Leone kan niet leiden tot een andere beoordeling en andere conclusies dan hiervoor zijn weergegeven nu verweerder de verklaringen van eiser in het kader zijn asielrelaas - zoals hiervoor reeds is overvogen - in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.38. Tot slot heeft eiser een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Eiser heeft met betrekking tot artikel 8 van het EVRM gesteld dat hij een relatie heeft met een Nederlandse vriendin waarmee hij samenwoont. Aangezien eiser aanvankelijk met zijn vriendin bij zijn schoonouders woonde is de band met zijn schoonouders ook zeer hecht.

Procedurenummer: AWB 07 / 45632

8

2.39. Zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 26 mei 2005, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl, LJN: AT6658, leidt de scheiding tussen asiel en regulier die uit de systematiek van de Vw 2000 ertoe dat de beoordeling van de toepasselijkheid van artikel 8 EVRM, behoudens in het kader van een vergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent de verlening van een verblijfsvergunning regulier. Er bestaat volgens eerder genoemde uitspraak geen grond om te oordelen dat bedoelde scheiding niet geldt ingeval een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde duur wordt afgewezen. De in dat geval mogelijk aan artikel 8 van het EVRM te ontlenen aanspraken nopen daar niet toe. Met de mogelijkheid in voorkomende gevallen de betrokkene vreemdeling een reguliere verblijfsvergunning te verlenen, is de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden voldoende gewaarborgd.

2.40. De rechtbank zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

2.41. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

2.42. Mitsdien wordt beslist als volgt.

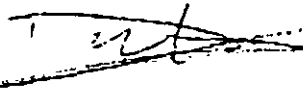
3. Bestissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. R.A. Debets als griffier en in het openbaar uitgesproken op 22 AUG. 2008

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: 22 AUG. 2008

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw. mr. R.P. van Empel-Scuman

mw. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mw. mr. Y.E. Verkouter

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mw. F. Hendriks

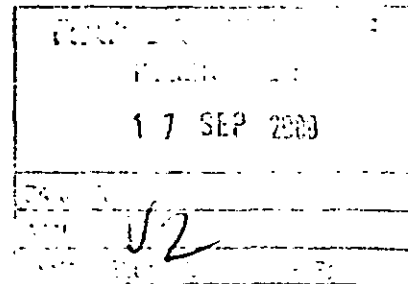
mw. R. Hooghuis

secretariaat

PER TELEFAX 070-3651380

griffier van de Raad van State
afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenrecht
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Den Bosch, 17 september 2008

Grieven

inzake / GCPV Den Bosch
betreft 0201.30.8071 / hoger beroep asiel september 2008
ons kenmerk 00005263/IK/IK

Edelachtbare heer / vrouwe,

* Appellant, de heer geboren op en van Sierra Leonese nationaliteit, woonachtig aan de te en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr I.M. van Kuilenburg van Gelijk Advocaten, kantoorhoudende aan de Smalle Haven 151, Postbus1138, 5200 BD Den Bosch, dient hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. I.M. van Kuilenburg is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep, met recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat wij niet beschikken over een rekening courant. Ik verzoek u dan ook eventuele griffierechten te declareren middels een accept giro

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Roermond van 22 augustus 2008 (AWB 07/45632) waarin deze het beroep van appellant ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven'*, zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'bepaalde vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr.

5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepsschrift leent zich volgens appelland derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VV2000

De aangevallen uitspraak

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.34 overwogen - en op basis daarvan beslist -

'2.34. Op grond van het vorenstaande is van een schending van artikel 3.119 Vb2000 en schending van het rechtzekerheidsbeginsel geen sprake.'

Appelland kan zich in het geheel niet vinden in deze overweging van de rechtbank. Naar zijn mening is er in deze zaak sprake van een situatie zoals bedoeld in uw uitspraak van 30 januari 2008 (bij u bekend onder nummer 200705780, bijgevoegd als bijlage 2) en is er dus wel degelijk sprake van schending van het rechtzekerheidsbeginsel.

De rechtbank is er ten onrechte aan voorbij gegaan dat door de rechtbank Den Bosch in de eerdere beroepsprocedure al een bindend oordeel is gegeven over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Bij uitspraak van 23 oktober 2007 kwam rechtbank Den Bosch immers tot de conclusie dat verweerder niet in redelijkheid het relaas als ongeloofwaardig kon beschouwen. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder essentiële punten waarop deze de geloofwaardigheid heeft gebaseerd ingetrokken dan wel ontoereikend gemotiveerd.

Nu verweerder tegen dit besluit niet in hoger beroep is gegaan heeft deze uitspraak kracht van gewijsde gekregen en stond het verweerder niet vrij om op 12 november 2007 een nieuwe, negatieve beschikking te slaan waarin, in essentie, de redenen die in het voornemen en de eerste beschikking zijn gebruikt om het relaas ongeloofwaardig te achten niet langer gehandhaafd blijven maar verweerder simpelweg wat andere punten uit het reeds bestaande relaas als vaag en ***ongeloofwaardig aanmerkt.**

De rechtbank Roermond heeft dit punt, in haar uitspraak van 22 augustus 2008, onvoldoende onderkend. Ik citeer uit, de door mij al eerder genoemde, uitspraak van 30 januari 2008.

2.1.2. Tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter is geen hoger beroep ingesteld, zodat deze gezag van gewijsde heeft. Door te overwegen dat uit die uitspraak niet volgt dat tevens dient te worden uitgegaan van de juistheid van de andere stellingen van de vreemdeling, is de rechtbank er aan voorbij gegaan dat door de voorzieningenrechter al een bindend oordeel is gegeven over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Deze grieven slagen

En, uit rechtsoverweging 2.3.

Uit de aan het besluit van 30 maart 2006 ten grondslag liggende motivering blijkt niet dat de minister bij de beoordeling van het gewicht dat moet worden gehecht aan laatstgenoemde door hem tegenstrijdig geachte verklaringen heeft onderkend dat de

geloofwaardigheid van de in de uitspraak van de voorzieningenrechter betrokken verklaringen van de vreemdeling een in rechte vaststaand gegeven is.

Gezien het bovenstaande is appelland van mening dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte heeft gemeend dat het rechtszekerheidsbeginsel niet geschonden was, althans niet op de juiste wijze invulling gegeven aan dit algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

Conclusies

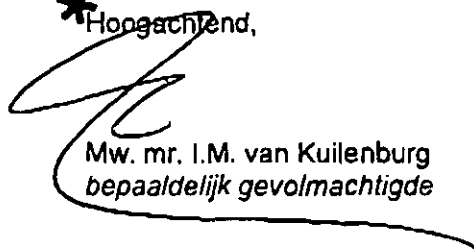
Op bovenstaande gronden meent appelland, in afwijking van de rechtbank, voldoende aannemelijk te hebben gemaakt dat een verblijfsvergunning bepaalde tijd asiel had moeten worden verleend ex artikel 29 lid 1 VW2000.

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appelland in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appelland dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appelland uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat appelland als vluchteling dient te worden toegelaten, althans hem een verblijfsvergunning op één van de andere genoemde gronden zal worden verleend, ex artikel;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

*
Hoogachtend,

Mw. mr. I.M. van Kuilenburg
bepaaldelijk gevolmachtigde